

Arrest

nr. 320 219 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. STAES**
 Amerikalei 122/14
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2024.

Gelet op het uitstel verleend ter terechtzitting van 8 oktober 2024 naar de terechtzitting van 5 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 23 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 juni 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 5 februari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een soennitische Pashtoen afkomstig uit Kachur Shamatai (district Alishing, provincie Laghman, Afghanistan). Onder de vorige overheid werkte uw vader voor het departement Justitie. Hij was ook imam in de moskee. Via een informant van de NDS kwamen jullie te weten dat de Taliban plannen maakten om uw vader te doden. Uw vader werd om die reden vanuit het districtskantoor van Alishing overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de provincie Laghman. Uzelf gaf in de laatste vier maanden voor de machtsovername door de Taliban Engelse les aan leerlingen van 11 en 12 jaar oud. Na de machtsovername werkte uw vader verder voor het Talibanregime in het provinciekantoor. Op 22 september 2021 ging u samen met uw vader op bezoek bij Z., uw vaders nicht langs vaderskant. Er waren twee andere gasten aanwezig. Na afloop van jullie bezoek vielen de Taliban binnen bij Z. thuis. De twee andere gasten bleken leden van Da'esh te zijn en werden gearresteerd, net als de echtgenoot van Z. en S., één van haar zonen. Een andere zoon van Z. werd gedood. Z. belde die dag zelf nog naar uw vader en beschuldigde hem ervan de Taliban ingelicht te hebben over de aanwezigheid van Da'esh-leden in haar huis. Verontrust door het telefoontje, besloot uw vader om met het hele gezin onder te duiken bij uw paternale oom R. in Shamatay. Diezelfde avond vielen de Taliban bij jullie thuis binnen, maar daar was niemand aanwezig. Uw vader belde naar H. S., een bekende talib die uw vader verzekerde dat hij niets te vrezen had. De volgende ochtend ging uw vader naar zijn werk met de auto. Achteraf hoorde u van uw vaders collega's dat hij door de Taliban meegenomen omdat ze hem ervan verdachten banden te hebben met Da'esh. Uw maternale oom stuurde u vervolgens op 23 september 2021 naar Kaboel uit schrik dat de Taliban u ook zouden arresteren aangezien u samen met uw vader in het huis van Z. was.

Via Nimruz verliet u op 8 oktober 2021 het land. U reisde eerst naar Pakistan, waarna u op illegale wijze via verschillende landen naar België reisde en op 23 februari 2022 internationale bescherming aanvraagde. Uw broer I. werd twee en een halve of drie maand na uw vertrek uit Afghanistan geslagen door Talibanleden die hem ervan beschuldigd banden met Da'esh te hebben. Uw oom kreeg ook één keer een brief waarin de Taliban u opriepen om u bij hen aan te bieden. De echtgenoot van Z. werd intussen vrijgelaten, haar zoon S. wordt nog steeds vastgehouden. Uw jongere broer I. vluchtte uit Afghanistan, werd vanuit Turkije teruggestuurd en woont momenteel opnieuw bij uw moeder en uw maternale oom in Afghanistan. In juli 2023 kwam uw oom via winkeliers in de bazaar te weten dat uw vader waarschijnlijk gedood werd door de Taliban omwille van zijn betrokkenheid bij Da'esh.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban. Daarnaast vreest u ook Da'esh en Z., de nicht van uw vader.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van een steunkaart van uw vader; een kopie van een certificaat van uw school in Afghanistan; een kopie van een certificaat waaruit blijkt dat u Engelse les gaf in Afghanistan; twee kopies en vier originele certificaten die uw vader kreeg naar aanleiding van zijn werk voor het departement Justitie in Afghanistan voor de machtsovername door de Taliban (d.d. 8 juli – 14 augustus 2007, mei 2009, 3-5 augustus 2010, 19 mei 2011, 3-5 juli 2018, 22-24 april 2019, respectievelijk); een brief van de Afghaanse inlichtingendiensten waaruit blijkt dat de Taliban van plan waren om uw vader te vermoorden (niet gedateerd); drie foto's van uw broer I. met een vriend van hem in Iran; een oproepingsbrief van de Taliban (d.d. 29/06/1400, i.e. 20 september 2021).

Na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud stuurde u volgende opmerkingen door naar het Commissariaatgeneraal: Uw oom heet M. N. en niet M. N., de zoon van Z. heet S. en niet S., u heeft slechts 1 zus, uw vader kreeg van de Talibanleider te horen dat niemand gearresteerd wordt zonder bewijs en hij dus geen schrik moest hebben om te gaan werken; uw vader wist niet dat de twee gasten bij Z. verbonden waren met Da'esh en dacht in eerste instantie dat het een misverstand was; u was bij dat gesprek niet lang aanwezig en praatte met S. in de gastenkamer; uw maternale oom en niet uw vader is degene die vroeg vertrekt en pas 's avonds laat terug thuiskomt.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

U stelt dat uw vader werd ontvoerd door de Taliban en dat u en uw vader er onterecht van worden beschuldigd banden te hebben met Da'esh. Aan uw relaas kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste heeft het CGVS ernstige twijfels bij uw voorgehouden identiteit:

- Bij registratie van uw verzoek stelde u dat u minderjarig was, terwijl uit de leeftijdstest bleek dat u 21,5 jaar oud bent met een geschatte standaardafwijking van twee jaar. U heeft dus gelogen over uw leeftijd. Dat u een kopie van uw taskara neerlegt doet hier geen afbreuk aan. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is zeer relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

- In de Afghaanse kalender slaagt u er niet in om de maanden correct op te noemen (NPO 1, p. 6). Bovendien verwijst u doorheen de twee persoonlijke onderhouds consistent naar data in de westerse kalender (NPO 1, p. 6 en NPO 2, p. 5). Hierdoor rijst het vermoeden dat u niet tot de elfde graad in Afghanistan schoolgelopen heeft, zoals u zelf beweert (NPO 1, p. 7). Uw tegenwerping dat u altijd Engelse les volgde volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren. Deze uitleg strookt overigens ook niet met wat u in het begin van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde. Toen stelde u immers dat u slechts een beetje Engels sprak, dat u het intussen al wat vergeten was en plakte u op uw kennis van het Engels een cijfer van veertig procent (NPO 1, p. 5).

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat uw vader voor de machtsovername bedreigd werd door de Taliban omdat hij als rechter voor de voormalige Afghaanse overheid werkte:

- Doordat u uw identiteit en afkomst niet aantoonde, rijzen er ook ernstige twijfels bij uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de overheid werkte. Deze twijfels worden nog gesterkt door het feit dat u geen enkele foto kan neerleggen waarop u samen met uw vader te zien bent. Hiernaar gevraagd, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw eigen telefoon vermist was en dat u het aan uw familie zou vragen (NPO 1, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek dan weer dat ook de telefoon van uw vader vermist was en dat er thuis geen enkele foto aanwezig was. Behalve u en uw vader gebruikte niemand anders een telefoon (NPO 2, p. 15). Deze uitleg komt niet geloofwaardig over.

- U bleek niet te weten wat de concrete aanleiding was waarom de Taliban begin 2021 naar uw vader op zoek gingen (NPO 2, d.d. 2 januari 2024, p. 12). Hiernaar gevraagd, stelde u ontwijkend dat alle zaken van het district naar zijn afdeling kwamen. De Taliban waren tegen mensen die naar de overheid stapten met hun problemen maar ook tegen de overheidsmensen die dat soort beslissingen namen (NPO 2, p. 12). Gevraagd welke concrete zaak de toorn van de Taliban gewekt had, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 2, p. 12). Nochtans kan verwacht worden dat uw vader, indien hij werkelijk van het district naar de provincie werd overgeplaatst omdat hij door de Taliban bedreigd werd, concrete informatie zou hebben over de zaak die hiertoe de aanleiding vormde.

- Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in de eerste weken na de machtsovername zijn taken als rechter verder bleef uitvoeren in dienst van het Talibanregime. Uw tegenwerping dat de Taliban amnestie hadden afgekondigd, neemt niet weg dat het bevreemdend overkomt dat uw vader, die volgens uw verklaringen eerder dat jaar door de Taliban gezocht werd, zoveel vertrouwen in hen stelde.

- De door u neergelegde brief van de Afghaanse inlichtingendiensten waaruit blijkt dat de Taliban van plan waren om uw vader te vermoorden, doet hieraan geen afbreuk. Het gaat hier om een informeel document dat bovendien niet gedateerd is. In de brief wordt enkel de maand Ghabgholi vermeld, wat noch in de Pashtoe noch in de Afghaanse kalender een gangbare maand is (cf. administratief dossier). Een jaartal staat in de brief nergens vermeld. Bovendien legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop deze brief in uw bezit kwam. U stelde dat de brief bedoeld was voor de gouverneur maar dat M. O. een kopie van de brief naar uw vader stuurde (NPO 2, p. 13). U voegde hier aan toe dat er ook nog een andere brief was die samen met de door u neergelegde brief verstuurd werd, maar die andere brief legde u niet neer (NPO 2, p. 13). Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Ten derde is het niet geloofwaardig dat de Taliban u en uw vader er na de machtsovername van beschuldigden te sympathiseren met Da'esh:

- U kon niets vertellen over de twee mannen die u bij Z. thuis ontmoette. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om over hen te vertellen, bleek u amper iets over hen te weten. U wist niet hoe ze heetten, u wist niet waar ze vandaan kwamen, u wist niet of ze getrouwd waren en kinderen hadden en u wist ook niet of ze al dan niet van Da'esh waren (NPO 2, p. 10). Gezien de grote invloed die deze twee mannen op uw verdere leven hadden, komt het niet geloofwaardig over dat noch uzelf, noch uw

oom na afloop van het incident geprobeerd hebben om meer over deze twee mannen te weten te komen (NPO 2, p. 14).

- Uw verklaringen over de reactie van Z. na de inval in haar huis konden niet overtuigen. U stelde dat de Taliban haar zoon T. doodden en haar echtgenoot R. en zoon S. meenamen. Minder dan dertig minuten na deze dramatische gebeurtenis, belde Z. al naar uw vader om hem ervan te beschuldigen dat hij haar en haar familie verraden had. Het is weinig geloofwaardig dat Z. uw vader zo kort na deze dramatische feiten zou opbellen om hem te beschuldigen. Dit geldt des te meer daar u geen enkele valabele reden kon opnoemen waarom Z. de schuld bij uw vader zou leggen. Z. wist volgens uw verklaringen niet dat de twee onbekenden in haar huis Da'esh-leden waren. Ook uw vader kende die twee mannen niet. Da'esh was die hele avond geen enkele keer ter sprake gekomen. Bovendien hadden uw vader en R. een sterke vriendschappelijke band en had Z. voor die avond nooit enige vermoedens, frustraties of verdachtmakingen geuit naar uw vader toe. Het door u geschetste conflict tussen uw vader en Z. komt hierdoor weinig doorleefd en weinig plausibel over.

- U legde incoherente en weinig plausibele verklaringen af over de houding van uw vader in dit conflict. Het is niet geloofwaardig dat uw vader na het telefoontje van Z. enerzijds midden in de nacht het hele gezin verhuisde naar een ander dorp uit angst voor de Taliban, maar anderzijds de volgende ochtend wel gewoon naar zijn job vertrok, waar hij in dienst van de Taliban werkte. Uw tegenwerping dat hij gebeld had naar een vooraanstaand Talibanlid die hem verzekerd had dat er geen probleem was, komt niet geloofwaardig over. Indien uw vader werkelijk zo veel schrik had om valselyk beschuldigd te worden dat hij hiervoor zijn hele gezin midden in de nacht naar een ander dorp verhuisde, is het maar moeilijk te geloven dat hij zich de volgende ochtend bij de Taliban zelf zou beraden om het risico van een terugkeer naar zijn werk in te schatten.

- U legde tegenstrijdige verklaringen af in verband met de huiszoeking van de Taliban in jullie huis. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u dat de Taliban diezelfde avond nog naar jullie huis kwamen. U wist niet of de Taliban het huis doorzochten of niet, u wist alleen dat mensen gezegd hadden dat de Taliban naar jullie huis waren gekomen (NPO 1, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u hierover heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat de Taliban die nacht om 12u 's nachts langskwamen en daarbij het hele huis doorzocht hadden (NPO 2, p. 5 en p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat de Taliban twee keer langskwamen. Een eerste keer was 's nachts en keken ze gewoon rond zonder een huiszoeking te verrichten, de tweede keer was overdag en doorzochten ze het hele huis (NPO 2, p. 7). Deze post-hoc uitleg staat haaks op uw eerdere verklaringen tijdens zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra). Bovendien legde u ook warrige verklaringen af om de incoherenties in uw relaas te verklaren. U stelde immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u van een zekere K. had gehoord dat de Taliban die nacht gewoon rondkeken en terug weggingen, maar overdag daadwerkelijk het huis binnen gingen (NPO 2, p. 7). Deze uitleg komt niet geloofwaardig over. U maakte tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nooit gewag van een tweede Talibanbezoek overdag. Bovendien werd u toen ook al gevraagd naar meer details in verband met de nachtelijke huiszoeking, en stelde u toen nog dat niemand in uw dorp durfde te praten over de Taliban. Als uw dorpsgenoten iets zouden gezien hebben, zouden ze daarover niets aan u hebben durven zeggen, uit vrees om zelf gedood te worden (NPO 1, p. 14). Indien K. u werkelijk over twee verschillende huiszoekingen zou verteld hebben, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit reeds tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou aangehaald hebben toen u hiernaar werd gevraagd.

- Ondanks het feit dat Z.'s echtgenoot R. volgens uw verklaringen intussen werd vrijgelaten door de Taliban, kon u niets over zijn opsluiting vertellen. U wist niet hoe lang hij vast zat en ook niet waarom hij terug werd vrijgelaten (NPO 2, p. 10). Gezien R. familie was van u en gezien volgens uw verklaringen het nieuws zich binnen de familie snel verspreidt, is uw totale onwetendheid opmerkelijk.

Ten vierde is het niet geloofwaardig dat u en uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan bedreigd werden door de Taliban:

- Doordat het niet geloofwaardig is dat de Taliban uw vader arresteerden vanwege vermeende sympathieën met Da'esh, is het ook niet geloofwaardig dat de Taliban om diezelfde reden nog steeds naar u op zoek zouden zijn.

- U bleek amper over concrete informatie te beschikken over deze bedreigingen. Zo wist u niet te zeggen hoeveel dreigbrieven er exact naar uw familie gestuurd werden na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 6). U kon zelfs niet bij benadering zeggen of de door u neergelegde dreigbrief de eerste dan wel de laatste dreigbrief was die de Taliban verstuurden (NPO, p. 7). De door u neergelegde brief hanteert bovendien de traditionele Afgaanse kalender en niet de islamitische kalender die gewoonlijk door de Taliban gebruikt

wordt (NPO, p. 7). De dreigbrief is bovendien gedateerd op 29/6/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 20 september 2021). Dit is opmerkelijk gezien u het incident waarbij uw vader gearresteerd werd zelf situeert op 22 of 23 september 2021 (NPO 2, p. 5). De dreigbrief dateert met andere woorden van voor het incident dat de aanleiding voor die brief vormde.

- U stelde dat uw broer I. twee en een halve maand of drie maanden na uw vertrek geslagen werd door Talibanleden in Shamatay. Hiernaar gevraagd, bleek u echter geen concrete informatie over dit incident te kunnen geven (NPO 2, p. 14). Het enige wat u wist, was dat I. geslagen werd toen hij cricket speelde met die jongens. Uw onwetendheid over dit incident doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Dat uw broer ondanks de beschuldigingen aan het adres van u en uw vader cricket speelde met de kinderen van Talibanleden is op zich al bevreemdend. Ook is het merkwaardig dat u geen enkele naam bleek te kennen van de Talibanleden die uw broer geslagen hadden (NPO 2, p. 14). Uw tegenwerping dat u niet vertrouwd bent met die regio en er niet zelf hebt gewoond, doet daaraan geef afbreuk. Gezien u nog contact heeft met uw familie in Afghanistan kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich over dergelijke zaken zou geïnformeerd hebben voorafgaand aan uw interview.

Ten vijfde is het niet geloofwaardig dat u een vrees koestert ten aanzien van Da'esh:

- Aangezien geen geloof gehecht wordt aan het incident met uw vader en diens nicht Z., is het ook niet geloofwaardig dat Da'esh u en uw vader om die reden zou viseren.

- U bleek amper iets over Da'esh in uw regio te weten. Zo kon u amper iets vertellen over de identiteit van de twee Da'esh leden die uw problemen veroorzaakten (cf. supra). Het is in dit verband ook veelzeggend dat u niet kon zeggen wie de leiders waren van Da'esh in uw regio (NPO 2, p. 13).

- Momenteel controleert Daesh geen grondgebied in Afghanistan meer. Daesh voert nog complexe aanslagen uit op Talibanleden en personen met een hoog profiel (zie hieronder). Het is niet geloofwaardig dat Daesh middelen zou inzetten om u of uw vader te vervolgen.

Ten zesde is het niet geloofwaardig dat u een vrees koestert ten aanzien van uw vaders nicht Z.:

- Aangezien geen geloof gehecht wordt aan het incident met uw vader en Z., is het ook niet geloofwaardig dat Z. nog steeds kwaad zou zijn op u of uw vader.

- U haalde geen enkel incident aan waaruit zou kunnen blijken dat Z. uw familie iets zou willen aandoen. Uw verklaringen zijn louter gebaseerd op geruchten en houden daardoor geen steek.

Ten slotte zijn de door u neergelegde documenten en de opmerkingen die u na afloop van het persoonlijk onderhoud doorstuurde niet van die aard dat zij bovenstaande argumenten kunnen weerleggen:

- De door u neergelegde kopies van uw taskara werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor de oproepingsbrief van de Taliban die u neerlegde en voor de door u neergelegde kopie van de brief aan de inlichtingendiensten over de overplaatsing van uw vader.

- De door u neergelegde kopie van een certificaat van uw school in Afghanistan en van een certificaat waaruit blijkt dat u Engelse les gaf in Afghanistan kaderen in een ongeloofwaardig relaas en hebben daardoor slechts een beperkte bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde documenten in verband met de identiteit en het werk van uw vader. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (cf. supra).

- De drie door u neergelegde foto's van uw broer I. met een vriend van hem in Iran zijn voor deze beslissing niet relevant.

- De opmerkingen die u na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS werden in rekening gebracht maar kunnen bovenstaande beslissing niet beïnvloeden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus u niet kan toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze

slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in

2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_Taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.

Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, §1 en §5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de richtlijnen van UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”, van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging geschetst heeft tijdens zijn verhoor bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Hij betoogt dat hij gevlucht is omdat zijn vader werkte als rechter voor het Ministerie van Justitie, en hij werd ontvoerd omdat hij ervan verdacht werd banden te hebben met Da'esh. Daarom werd ook verzoeker een doelwit van de taliban. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal op basis van een summiere en niet-objectieve motivering te beslissen dat dit niet geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar relevante bepalingen en principes en voert hij aan dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Hij meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud weerhoudt en substantiële appreciatiefouten begaat.

Hoewel de commissaris-generaal stelt dat verzoeker loog over zijn leeftijd, legt verzoeker een kopie van zijn taskara neer waaruit zijn leeftijd blijkt. Hij heeft dan ook niet gelogen over zijn leeftijd en houdt vast aan de door hem initieel gegeven leeftijd. Verzoeker meent dat de betrouwbaarheid van leeftijdstesten ter discussie staat. Het feit dat er een standaarddeviatie wordt bepaald, geeft volgens hem aan dat er ook grotere afwijkingen mogelijk zijn. Door een simpele lezing van beide taskera's blijkt dat de vader van verzoeker wordt vermeld op de eigen taskara van verzoeker alsook de geboorteplaats van beide personen. Er kan volgens verzoeker niet getwijfeld worden aan zijn identiteit. Verwerende partij motiveert hiervoor niet afdoende en houdt er de meest nadelige interpretatie op na.

Wat de tewerkstelling van zijn vader betreft stelt verzoeker dat verweerder stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn vader. Verweerder stelt dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven waarom de taliban op zoek ging naar zijn vader begin 2021. Verzoeker stelt duidelijk dat dit komt omdat hij als rechter vaak zaken moest beslechten tegen de taliban aangaande land, overheidscontrole, enz. Het ging ook niet om één specifieke zaak die ertoe leidde dat de taliban de vader van verzoeker viseerde. Het was een opeenstapeling van meerdere zaken, alsook zijn algemene tewerkstelling voor de vorige overheid. Verweerder interpreteert het relaas van verzoeker op de meest nadelige manier. Verder wil verzoeker meerdere anekdotes vertellen m.b.t. de tewerkstelling van zijn vader. De protection officer reageert hierop dat hij het kort moet houden en laat verzoeker maar één anekdote toelichten (CGVS 1, p 12). Bijkomend legde verzoeker o.a. vier originele documenten neer ter staving van de tewerkstelling van zijn vader. Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing zeer kort dat m.b.t. Afghaanse documenten “*de betrouwbaarheid erg onzeker is*”. Verzoeker moet volgens bovenvermelde regelgeving het voordeel van de twijfel worden gegeven. Verwerende partij ontkracht op geen enkele andere manier de bewijswaarde van de originele stukken van verzoeker. Gelet op alle stukken die verzoeker heeft neergelegd met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader kan er niet getwijfeld worden aan deze tewerkstelling. Gelet op al bovenstaande heeft verzoeker dusdanig een gegronde vrees en zal bij terugkeer vervolgd worden door de taliban als zoon van een medewerker van het Ministerie van Justitie. Verwerende partij hecht geen geloof aan de beweringen van verzoeker. Echter moet ook gekeken worden dat ondanks dat verzoeker weinig weet over de job van zijn vader hij de kenmerken vertoont waardoor de taliban verzoeker zou vervolgen. Dit is in casu zeer duidelijk.

Wat betreft de beschuldiging en bedreiging door de taliban, en de banden met Da'esh stipt verzoeker aan dat verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hijzelf en zijn gezin bedreigd werden door de

taliban omdat deze vermoedden dat zij banden met Da'esh zouden hebben. Dit omdat verzoeker niet veel weet over de personen die aanwezig waren bij de nicht van zijn vader. De personen werden door de taliban beschuldigd lid te zijn van Da'esh. Dat verzoeker hun identiteit niet kent, is niet uitermate relevant. Het is ook niet de essentie van de vrees van verzoeker. Omdat de taliban dacht dat deze personen banden hadden met Da'esh werd de vader van verzoeker ontvoerd, alsook werd zijn familie bedreigd. Dit maakt de gegronde vrees uit. Verzoeker is voor de taliban een target daar zijn familie wordt gelinkt aan Da'esh.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bevestigt hij dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername inderdaad sterk gedaald is, maar dat de situatie nog steeds onstabiel is. Hij meent dat de verandering in conflictdynamiek zeer recent is, waardoor het volgens hem onmogelijk is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken. Hij voegt toe dat ISKP een actor van willekeurig geweld blijft en dat uit een verklaring van het hoofd van UNAMA blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies. Hij merkt op dat zij erin slagen aanslagen te plegen op de taliban en dat er dient te worden getwijfeld aan het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven. De ISKP pleegt aanslagen zonder rekening te houden met mogelijke burgerslachtoffers, waardoor ook verzoeker risico loopt het voorwerp te zijn van willekeurig geweld. Verzoeker heeft bovendien een risicoprofiel als familielid van een medewerker van justitie, namelijk zijn vader die rechter was. Inmiddels verblijft verzoeker al meer dan twee jaar in België en leeft hij geheel volgens de westerse waarden.

Verzoeker stelt in bijkomende orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal geen antwoord biedt op de vraag of sinds de machtsovername de algemene precaire situatie overwegend door de gedragingen van de taliban wordt veroorzaakt waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat Afghanistan geleid wordt door een de-facto regering en dat geen enkel land het Islamic Emirate of Afghanistan erkend heeft. Hij vervolgt dat de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking op alle vlakken zijn achteruit gegaan en dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is teruggedrongen. Bijgevolg zouden de taliban niet in staat zijn overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis. Hij haalt aan dat ook de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt is en dat gelet op het voorgaande geconcludeerd kan worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor: de de-facto regering. Hij meent dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in het Sufi en Elmi arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Hij herhaalt dat hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen en dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Hij merkt op dat hij zijn baard scheert, in België werkt, Nederlandse les volgt, ... In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij gezien worden als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of zelfs als spionnen en dat hij dus zou kunnen onderworpen worden aan mensonterende behandelingen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 3 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;

- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

3.2. Op 7 oktober 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar het arrest nr. 297.075 van de Raad van 14 november 2023. Verzoeker stipt aan dat hierin werd gesteld dat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie meer dan zes maanden oud waren en bijgevolg niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land en waarbij werd gesteld dat er een probleem van onderrapportering bestaat. In een tweede onderdeel zet verzoeker een algemene reactie uiteen op de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Verzoeker concludeert dat de recente berichtgeving uit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat de laatste EUAA nota van mei 2024 gebaseerd is op info tot 31 januari 2024. Verzoeker meent dat er reden is rekening te houden met de door hem bijgebrachte recentere informatie. Tot slot voegt verzoeker een kopie van foto's van zijn diploma-uitreiking als leraar, van een diploma Samsor Sahak educational center, van een lidkaart als leraar, een promotie tewerkstelling van zijn vader, en van een niet vertaalde brief in verband met de tewerkstelling van zijn vader bij.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota d.d. 7 oktober 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 3 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verzoeker betoogt dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging geschetst heeft tijdens zijn verhoor bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Hij betoogt dat hij gevlucht is omdat zijn vader werkte als rechter voor het Ministerie van Justitie en hij werd ontvoerd omdat hij ervan verdacht werd banden te hebben met Da'esh. Daarom werd ook verzoeker een doelwit van de taliban. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal op basis van een summiere en niet-objectieve motivering te beslissen dat dit niet geloofwaardig is.

Verzoeker verwijst naar relevante bepalingen en principes en voert aan dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Hij meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud weerhoudt en substantiële appreciatiefouten begaat.

Betreffende zijn identiteit stelt verzoeker dat hij een kopie van zijn taskara neerlegde waaruit zijn leeftijd blijkt. Hij stelt niet gelogen te hebben over zijn leeftijd en houdt vast aan de door hem initieel gegeven leeftijd. Verzoeker meent dat de betrouwbaarheid van leeftijdstesten ter discussie staat. Het feit dat er een standaarddeviatie wordt bepaald, geeft volgens hem aan dat er ook grotere afwijkingen mogelijk zijn. Verzoeker stipt aan dat hij ook de taskara van zijn vader neerlegde en dat door een simpele lezing van beide taskara's blijkt dat zijn vader wordt vermeld op zijn eigen taskara alsook de geboorteplaats van beide personen. Er kan volgens verzoeker niet getwijfeld worden aan zijn identiteit. Verwerende partij motiveert hiervoor niet afdoende en houdt er de meest nadelige interpretatie op na.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing waarom hij van oordeel is dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd:

“Bij registratie van uw verzoek stelde u dat u minderjarig was, terwijl uit de leeftijdstest bleek dat u 21,5 jaar oud bent met een geschatte standaardafwijking van twee jaar. U heeft dus gelogen over uw leeftijd. Dat u een kopie van uw taskara neerlegt doet hier geen afbreuk aan. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is zeer relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).”

Verzoeker gaat in op de leeftijdstest, die hem meerderjarig verklaarde, welke hij onvoldoende nauwkeurig en weinig precies acht.

In deze wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek op 2 maart 2022 heeft verricht, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (zie AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). De resultaten van deze leeftijdstest bevinden zich in het administratief dossier. Het leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek minstens 19,5 jaar was en aldus niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden en thans nog steeds volhoudt.

Verzoeker stelt de leeftijdtest die zijn minderjarigheid betwist in vraag. Hij stelt dat deze test onnauwkeurig is en wetenschappelijk wordt betwist. Voorts stipt hij aan dat er ook grotere standaarddeviaties mogelijk zijn. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd.

Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De door verzoeker geuite kritiek op de procedure van de leeftijdsbepaling, betreft ook loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In casu, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid.

Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek. De opgegeven leeftijd betreft een essentieel element van iemands identiteit en betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met de vaststellingen omtrent een grote lacune van tien jaar in verzoekers tijdslijn.

De Raad stelt dan ook vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

De Raad merkt verder op dat de commissaris-generaal twijfels uitte bij de voorgehouden identiteit van verzoeker, onder meer op basis van de niet aannemelijke verklaringen over zijn leeftijd. De commissaris-generaal grondde deze twijfel echter nog op andere motieven, die verzoeker helemaal niet betwist, namelijk:

"In de Afghaanse kalender slaagt u er niet in om de maanden correct op te noemen (NPO 1, p. 6). Bovendien verwijst u doorheen de twee persoonlijke onderhouds consistent naar data in de westerse kalender (NPO 1, p. 6 en NPO 2, p. 5). Hierdoor rijst het vermoeden dat u niet tot de elfde graad in Afghanistan schoolgelopen heeft, zoals u zelf beweert (NPO 1, p. 7). Uw tegenwerping dat u altijd Engelse les volgde volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren. Deze uitleg strookt overigens ook niet met wat u in het begin van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde. Toen stelde u immers dat u slechts een beetje Engels sprak, dat u het intussen al wat vergeten was en plakte u op uw kennis van het Engels een cijfer van veertig procent (NPO 1, p. 5)."

Aangezien verzoeker deze motieven niet betwist blijven ze overeind.

Verder stelt de commissaris-generaal ook nog:

“Doordat u uw identiteit en afkomst niet aantoon, rijzen er ook ernstige twijfels bij uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de overheid werkte. Deze twijfels worden nog gesterkt door het feit dat u geen enkele foto kan neerleggen waarop u samen met uw vader te zien bent. Hiernaar gevraagd, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw eigen telefoon vermist was en dat u het aan uw familie zou vragen (NPO 1, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek dan weer dat ook de telefoon van uw vader vermist was en dat er thuis geen enkele foto aanwezig was. Behalve u en uw vader gebruikte niemand anders een telefoon (NPO 2, p. 15). Deze uitleg komt niet geloofwaardig over.”

Ook deze motieven laat verzoeker ongemoeid. Verzoeker heeft geen foto's neergelegd waarop hij samen met zijn vader te zien. Ook in zijn aanvullende nota heeft verzoeker geen foto's bijgebracht waarop hij samen met zijn vader te zien zou zijn, terwijl hij wel tal van foto's heeft bijgebracht om aan te tonen dat hij een diploma Engels heeft behaald en tewerkgesteld was als leerkracht.

Wat de tewerkstelling van zijn vader betreft stelt verzoeker dat verweerder van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn vader. Verweerder stelt volgens verzoeker dat hij niet duidelijk kan aangeven waarom de taliban op zoek ging naar zijn vader begin 2021. Verzoeker stelt duidelijk dat dit komt omdat hij als rechter vaak zaken moest beslechten tegen de taliban aangaande land, overheidscontrole, enz. Het ging ook niet om één specifieke zaak die ertoe leidde dat de taliban de vader van verzoeker viseerde. Het was een opeenstapeling van meerdere zaken, alsook zijn algemene tewerkstelling voor de vorige overheid. Verweerder interpreteert het relaas van verzoeker op de meest nadelige manier. Verder wil verzoeker meerdere anekdotes vertellen m.b.t. de tewerkstelling van zijn vader. De protection officer reageert hierop dat hij het kort moet houden en laat verzoeker maar één anekdote toelichten (CGVS 1, p. 12). Bijkomend legde verzoeker o.a. vier originele documenten neer ter staving van de tewerkstelling van zijn vader. Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing zeer kort dat m.b.t. Afghaanse documenten *“de betrouwbaarheid erg onzeker is”*. Verzoeker moet hem volgens bovenvermelde regelgeving het voordeel van de twijfel worden gegeven. Verwerende partij ontkracht volgens verzoeker op geen enkele andere manier de bewijswaarde van de originele stukken. Gelet op alle stukken die verzoeker heeft neergelegd met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader kan er volgens hem niet getwijfeld worden aan deze tewerkstelling. Gelet op al bovenstaande heeft verzoeker dusdanig een gegronde vrees en zal bij terugkeer vervolgd worden door de taliban als zoon van een medewerker van het Ministerie van Justitie. Verwerende partij hecht geen geloof aan de beweringen van verzoeker. Echter moet ook gekeken worden dat ondanks dat verzoeker weinig weet over de job van zijn vader hij de kenmerken vertoont waardoor de taliban verzoeker zou vervolgen. Dit is in casu volgens verzoeker zeer duidelijk.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing uitgebreid waarom hij geen geloof hecht aan de tewerkstelling van de vader van verzoeker voor het Ministerie van Justitie als rechter:

“• Doordat u uw identiteit en afkomst niet aantoon, rijzen er ook ernstige twijfels bij uw stelling dat uw vader in Afghanistan voor de overheid werkte. Deze twijfels worden nog gesterkt door het feit dat u geen enkele foto kan neerleggen waarop u samen met uw vader te zien bent. Hiernaar gevraagd, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw eigen telefoon vermist was en dat u het aan uw familie zou vragen (NPO 1, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek dan weer dat ook de telefoon van uw vader vermist was en dat er thuis geen enkele foto aanwezig was. Behalve u en uw vader gebruikte niemand anders een telefoon (NPO 2, p. 15). Deze uitleg komt niet geloofwaardig over.

• U bleek niet te weten wat de concrete aanleiding was waarom de Taliban begin 2021 naar uw vader op zoek gingen (NPO 2, d.d. 2 januari 2024, p. 12). Hiernaar gevraagd, stelde u ontwijkend dat alle zaken van het district naar zijn afdeling kwamen. De Taliban waren tegen mensen die naar de overheid stapten met hun problemen maar ook tegen de overheidsmensen die dat soort beslissingen namen (NPO 2, p. 12). Gevraagd welke concrete zaak de toorn van de Taliban gewekt had, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO 2, p. 12). Nochtans kan verwacht worden dat uw vader, indien hij werkelijk van het district naar de provincie werd overgeplaatst omdat hij door de Taliban bedreigd werd, concrete informatie zou hebben over de zaak die hiertoe de aanleiding vormde.

• Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in de eerste weken na de machtsovername zijn taken als rechter verder bleef uitvoeren in dienst van het Talibanregime. Uw tegenwerping dat de Taliban amnestie hadden afgekondigd, neemt niet weg dat het bevreemdend overkomt dat uw vader, die volgens uw verklaringen eerder dat jaar door de Taliban gezocht werd, zoveel vertrouwen in hen stelde.

• De door u neergelegde brief van de Afghaanse inlichtingendiensten waaruit blijkt dat de Taliban van plan waren om uw vader te vermoorden, doet hieraan geen afbreuk. Het gaat hier om een informeel document dat

bovendien niet gedateerd is. In de brief wordt enkel de maand Ghbargholi vermeld, wat noch in de Pashtoe noch in de Afghaanse kalender een gangbare maand is (cf. administratief dossier). Een jaartal staat in de brief nergens vermeld. Bovendien legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop deze brief in uw bezit kwam. U stelde dat de brief bedoeld was voor de gouverneur maar dat M. O. een kopie van de brief naar uw vader stuurde (NPO 2, p. 13). U voegde hier aan toe dat er ook nog een andere brief was die samen met de door u neergelegde brief verstuurd werd, maar die andere brief legde u niet neer (NPO 2, p. 13). Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat, zoals de commissaris-generaal terecht concludeerde, verzoeker zijn identiteit niet op een geloofwaardige wijze aannemelijk maakt. Dit ondermijnt vanzelfsprekend grotendeels de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift nu wel verdere verklaringen te geven over de tewerkstelling van zijn vader. Zo stelt hij dat hij niet duidelijk kan aangeven waarom de taliban op zoek ging naar zijn vader begin 2021 omdat hij als rechter vaak zaken moest beslechten tegen de taliban aangaande land, overheidscontrole, enz. en het dan ook niet ging om één specifieke zaak die ertoe leidde dat de taliban de vader van verzoeker viseerde. Het was volgens hem een opeenstapeling van meerdere zaken. De Raad kan enkel vaststellen dat dit niets afdoet aan voormelde motieven van de bestreden beslissing, die dan ook overeind blijven. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in zijn onderhoud met de protection officer zeer summier antwoordde op de betreffende punten. Verder wil verzoeker meerdere anekdotes vertellen m.b.t. de tewerkstelling van zijn vader, maar de Raad kan enkel vaststellen dat hij tot op heden geen bijkomende anekdotes voorlegt. Hij beperkt zich dus tot een loutere bewering die hij op geen enkele concrete wijze hard weet te maken.

Los daarvan blijkt dat de vader van verzoeker na de machtsovername van de taliban zijn taken als rechter bleef uitoefenen onder het talibanbewind. Verzoeker verklaarde dat de taliban amnestie had afgekondigd. Zelfs als zou blijken dat de vader van verzoeker werkzaam was als rechter en al zou blijken dat hij voor het talibanbewind problemen heeft gekend met de taliban, kan thans geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij op dit moment een gegronde vrees hebben om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban als zoon van een medewerker van het Ministerie van Justitie gelet op het feit dat zijn vader eens het talibanbewind geïnstalleerd was zijn werkzaamheden als rechter zonder problemen kon uitoefenen.

Verder betwist verweerder dat verzoeker en zijn gezin bedreigd werden door de taliban omwille van vermoedelijke banden met Da'esh. Dit omdat verzoeker niet veel weet over de personen die aanwezig waren bij de nicht van zijn vader en die door de taliban beschuldigd werden lid te zijn van Da'esh. Verzoeker stipt aan dat het feit dat hij hun identiteit niet kent, niet uitermate relevant is. Verzoeker is naar eigen zeggen voor de taliban een target omdat zijn familie wordt gelinkt aan Da'esh.

Ook met betrekking tot deze beweerde vrees bevat de bestreden beslissing uitgebreide motieven, namelijk:

“Ten derde is het niet geloofwaardig dat de Taliban u en uw vader er na de machtsovername van beschuldigden te sympathiseren met Da'esh:

- U kon niets vertellen over de twee mannen die u bij Z. thuis ontmoette. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om over hen te vertellen, bleek u amper iets over hen te weten. U wist niet hoe ze heetten, u wist niet waar ze vandaan kwamen, u wist niet of ze getrouwd waren en kinderen hadden en u wist ook niet of ze al dan niet van Da'esh waren (NPO 2, p. 10). Gezien de grote invloed die deze twee mannen op uw verdere leven hadden, komt het niet geloofwaardig over dat noch uzelf, noch uw oom na afloop van het incident geprobeerd hebben om meer over deze twee mannen te weten te komen (NPO 2, p. 14).*

- Uw verklaringen over de reactie van Z. na de inval in haar huis konden niet overtuigen. U stelde dat de Taliban haar zoon T. doodden en haar echtgenoot R. en zoon S. meenamen. Minder dan dertig minuten na deze dramatische gebeurtenis, belde Z. al naar uw vader om hem ervan te beschuldigen dat hij haar en haar familie verraden had. Het is weinig geloofwaardig dat Z. uw vader zo kort na deze dramatische feiten zou opbellen om hem te beschuldigen. Dit geldt des te meer daar u geen enkele valabele reden kon opnoemen waarom Z. de schuld bij uw vader zou leggen. Z. wist volgens uw verklaringen niet dat de twee onbekenden in haar huis Da'esh-leden waren. Ook uw vader kende die twee mannen niet. Da'esh was die hele avond geen enkele keer ter sprake gekomen. Bovendien hadden uw vader en R. een sterke vriendschappelijke band en had Z. voor die avond nooit enige vermoedens, frustraties of verdachtmakingen geuit naar uw vader*

toe. Het door u geschetste conflict tussen uw vader en Z. komt hierdoor weinig doorleefd en weinig plausibel over.

- U legde incoherente en weinig plausibele verklaringen af over de houding van uw vader in dit conflict. Het is niet geloofwaardig dat uw vader na het telefoontje van Z. enerzijds midden in de nacht het hele gezin verhuisde naar een ander dorp uit angst voor de Taliban, maar anderzijds de volgende ochtend wel gewoon naar zijn job vertrok, waar hij in dienst van de Taliban werkte. Uw tegenwerping dat hij gebeld had naar een vooraanstaand Talibanlid die hem verzekerde had dat er geen probleem was, komt niet geloofwaardig over. Indien uw vader werkelijk zo veel schrik had om valse beschuldigd te worden dat hij hiervoor zijn hele gezin midden in de nacht naar een ander dorp verhuisde, is het maar moeilijk te geloven dat hij zich de volgende ochtend bij de Taliban zelf zou beraden om het risico van een terugkeer naar zijn werk in te schatten.

- U legde tegenstrijdige verklaringen af in verband met de huiszoeking van de Taliban in jullie huis. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u dat de Taliban diezelfde avond nog naar jullie huis kwamen. U wist niet of de Taliban het huis doorzochten of niet, u wist alleen dat mensen gezegd hadden dat de Taliban naar jullie huis waren gekomen (NPO 1, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u hierover heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat de Taliban die nacht om 12u 's nachts langskwamen en daarbij het hele huis doorzocht hadden (NPO 2, p. 5 en p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat de Taliban twee keer langskwamen. Een eerste keer was 's nachts en keken ze gewoon rond zonder een huiszoeking te verrichten, de tweede keer was overdag en doorzochten ze het hele huis (NPO 2, p. 7). Deze post-hoc uitleg staat haaks op uw eerdere verklaringen tijdens zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra). Bovendien legde u ook warrige verklaringen af om de incoherenties in uw relaas te verklaren. U stelde immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u van een zekere K. had gehoord dat de Taliban die nacht gewoon rondkeken en terug weggingen, maar overdag daadwerkelijk het huis binnen gingen (NPO 2, p. 7). Deze uitleg komt niet geloofwaardig over. U maakte tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nooit gewag van een tweede Talibanbezoek overdag. Bovendien werd u toen ook al gevraagd naar meer details in verband met de nachtelijke huiszoeking, en stelde u toen nog dat niemand in uw dorp durfde te praten over de Taliban. Als uw dorpsgenoten iets zouden gezien hebben, zouden ze daarover niets aan u hebben durven zeggen, uit vrees om zelf gedood te worden (NPO 1, p. 14). Indien K. u werkelijk over twee verschillende huiszoekingen zou verteld hebben, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit reeds tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou aangehaald hebben toen u hiernaar werd gevraagd.

- Ondanks het feit dat Z.'s echtgenoot R. volgens uw verklaringen intussen werd vrijgelaten door de Taliban, kon u niets over zijn opsluiting vertellen. U wist niet hoe lang hij vast zat en ook niet waarom hij terug werd vrijgelaten (NPO 2, p. 10). Gezien R. familie was van u en gezien volgens uw verklaringen het nieuws zich binnen de familie snel verspreidt, is uw totale onwetendheid opmerkelijk."

Het is duidelijk dat de zeer summiere uiteenzetting van verzoeker in zijn verzoekschrift voormelde uitgebreide en gedetailleerde motieven niet aan het wankelen brengen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen heeft de commissaris-generaal niet enkel opgemerkt dat verzoeker amper iets wist te vertellen over de identiteit van deze personen. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal terecht de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker op deze punten in twijfel trok.

Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bevestigt verzoeker dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername inderdaad sterk gedaald is, maar dat de situatie nog steeds onstabiel is. Hij meent dat de verandering in conflictdynamiek zeer recent is, waardoor het volgens hem onmogelijk is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken. Hij voegt toe dat ISKP een actor van willekeurig geweld blijft en dat uit een verklaring van het hoofd van UNAMA blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies. Hij merkt op dat zij erin slagen aanslagen te plegen op de taliban en dat er dient te worden getwijfeld aan het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven. De ISKP pleegt aanslagen zonder rekening te houden met mogelijke burgerslachtoffers, waardoor ook verzoeker risico loopt het voorwerp te zijn van willekeurig geweld. Verzoeker heeft bovendien een risicoprofiel als familielid van een medewerker van justitie, namelijk zijn vader die rechter was. Inmiddels verblijft verzoeker al meer dan twee jaar in België en leeft hij geheel volgens de westerse waarden.

Verzoeker stelt in bijkomende orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal geen antwoord biedt op de vraag of sinds de machtsvername de algemene precaire situatie overwegend door de gedragingen van de taliban wordt veroorzaakt waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat Afghanistan geleid wordt door een de-facto regering en dat geen enkel land het Islamic Emirate of Afghanistan erkend heeft. Hij vervolgt dat de burgerlijke, politieke,

economische, sociale en culturele rechten van de bevolking op alle vlakken zijn achteruit gegaan en dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is teruggedrongen. Bijgevolg zouden de taliban niet in staat zijn overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis. Hij haalt aan dat ook de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt is en dat gelet op het voorgaande geconcludeerd kan worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor; de de-facto regering. Hij meent dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in het Sufi en Elmi arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Hij herhaalt dat hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen en dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Hij merkt op dat hij zijn baard scheert, in België werkt, Nederlandse les volgt, ... In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij gezien worden als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of zelfs als spionnen en dat hij dus zou kunnen onderworpen worden aan mensonterende behandelingen.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat helemaal geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker beperkt zich echter tot de uiterst summiere bewering dat hij al meer dan twee jaar in België woont en zich de westerse waarden heeft eigen gemaakt. Het dan ook duidelijk dat een dergelijk uiterst summiere verklaring niet volstaat om de beweerde verwestering aannemelijk te maken. Daarnaast kan de Raad het volgende opmerken:

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 §4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik

Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70).

De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto talibanregering, evenals de provinciale de-facto regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in

Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het Ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek

omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van meer dan twee jaar in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op

persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking 'op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade', met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en recentere rapporten zoals aangehaald in de aanvullende nota van verzoeker, en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet

worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de-facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De Raad kan ten slotte nog opmerken dat de stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd, namelijk een kopie van foto's van zijn diploma-uitreiking als leraar, van een diploma Samsor Sahak educational center, van een lidkaart als leraar, een volgens de verzoekende partij (niet vertaalde) promotie tewerkstelling van zijn vader, en van een stuk dat volgens verzoeker een (evenmin vertaalde) brief in verband met de tewerkstelling van zijn vader is, geen ander licht kunnen doen schijnen op het voorgaande. Aangezien de stukken die betrekking zouden hebben op de tewerkstelling van zijn vader (en die dus de kern van het asielrelaas raken) niet vertaald zijn, is het volkomen onduidelijk wat de inhoud van de betreffende stukken precies is. Het is aan verzoeker om aan de Raad een vertaling van dergelijke stukken voor te leggen, wat hij in casu heeft nagelaten.

De middelen zijn ongegrond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU